

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny,
Uhřínov

ÚNOR 2009

č. 2

www.farnost-solnice.net

PODĚKOVÁNÍ: Děkuji všem gratulantům k narozeninám! Ve Skuhrově skoro plný kostel, to bylo hezké, v Solnici na dětské přeplněná kaple,...

Od 9. do 18. Bude každý večer v 18,00 (nebo po mši sv.) **novéna před svátkem sv. Josefa.** Budeme se modlit celé „Prosebníky“ a litanii ke sv. Josefu. Cílem je vymodlit na přímluvu sv. Josefa, patrona šťastné hodinky smrti, milost přijetí do nebe pro lidi, kteří zde zemřeli a nikdo jim nevyprosil smíření s Bohem a za zbavení všech pout zla pro farnost a její duchovní obrodu.

21. pouť do Klodzka – pro omezený počet lidí mající opravdový zájem seznámit se s životem modlitby u Klarisek ustavičné adorace. Bude tam mše sv., modlitba „Prosebníků“ a přednáška sester, možnost vlastního občerstvení.

CO PLÁNUJEME V BŘEZNU

ADORACE	10., 24.	18.45
MODLITBY PROSEBNÍKŮ	3., 17., 31.	18.30
SETKÁNÍ DĚTÍ	15.	15.00-17.00 hod
NOVENA O OBNOVU FARNOSTI	10.-18.	17.30
MISIJNÍ NEDĚLE	15.	
POBOŽNOST	6.,	Po mši svaté
POUŤ/VÝLET K SESTRÁM KLARISKÁM DO KLODZKA	21.	Odjezd v 9.00

CO PLÁNUJEME V DUBNU

ADORACE	7., 21.	18.45
MODLITBY PROSEBNÍKŮ	14., 28.	18.45
SETKÁNÍ DĚTÍ	19.	15.00-17.00 hod
POBOŽNOST	3.	po mši svaté

MYŠLENKY Z KÁZÁNÍ:

1. **Bůh nás stále volá** – Příklad dívky, která potkává v různém věku různé partnery, ale vždy jí na nich něco vadí. Ona sice nehřeší, ale tím, že nežije s tím, koho jí Bůh poslal do cesty, tak ztrácí možnost udělat to, co od ní Bůh očekával, žije naprázdno!
2. **Bůh nám všem dává stálou vstupenku na cestu ke svatosti** – možnost kdykoliv se modlit, číst Písmo sv. životopisy svatých, jít ke svatosti smíření,... a kolikrát ji využijeme, kolik máme výmluv, strachu,... (asi jako já se vstupenkou na Matušku anebo Hegerovou)
3. **Ježíš uzdravuje – lidé přicházejí, jsou přiváděni anebo Ježíše prosí za někoho doma.** Vše se nás týká! Máme-li problém, nemoc těla i mysli i duše, máme s tím v důvěře jít k Ježíši a prosit o úplné uzdravení. Máme umět buď skutečně anebo jen v modlitbě dokázat přivést naše bližní, kteří nejsou zcela pořádku k Ježíši, aby je uzdravil. A máme za ně prosit. Jdi tam, uzdrav toho člověka, pojď se mnou k němu a něco udělej, pro jeho záchranu.
4. **Mk 6,31 Ježíš vyzývá k odpočinku** Odpočinek je důležitý, nutný. Není to lenost, jen nicnedělání a nesmí to být odkládání povinností a nepříjemných věcí. Měl by mít své předem dané hranice.

K ZAMYŠLENÍ

TY JSI MOJE MALÉ SLUNÍČKO (Příběh jednoho podivuhodného uzdravení)

Jednoho dne zjistila Karen, že je opět těhotná a čeká své druhé dítě. Velice se na ně těšila. Měla už tříletého chlapce Michala. Chtěla mu pomoci, aby se na příchod děťátka připravil a těšil se na ně.

Při ultrazvukovém vyšetření zjistil lékař, že se jedná o holčičku. Každý den a každý večer zpíval Michal své malé sestřičce, která vyrůstala mamince v bříšku, jednu písničku. Tak začal vyrůstat vztah mezi ním a malou sestřičkou. Měl ji velice rád, těšil se na ni a chtěl by ji vidět, ještě než se narodí.

Konečně přišla sestřička na svět. Byl to těžký porod. S novorozencem to vypadalo velice kriticky. Dny se vlekly a s dítětem to vypadalo čím dál hůř.

Dětský lékař litoval, že musí říct rodičům, že dítě má jen velmi malou naději. Měli se připravit na nejhorší. Karen s manželem již připravili doma pro děvčátko jednu světničku. A teď se měli chystat na možný pohřeb.

Michal nepřestával své rodiče prosit, aby ho pustili k sestřičce. »Chtěl bych jí něco zazpívat, « říkal znovu a znovu.

Když už děvčátko leželo druhý týden na jednotce intenzivní péče, vypadalo to, že se konce týdne už nedožije. Michal stále žadonil, že chce sestřičce zazpívat. Ale bylo přísně zakázáno brát s sebou na oddělení děti. Nakonec se Karen rozhodla, že vezme Michala s sebou na intenzivní stanici zákaz nezákaz. Jestliže se tam nedostane teď, jistě ji už živou neuvidí. Oblékla Michala do bílého pláště, který mu byl příliš velký, a šla s ním na intenzivní stanici. Vypadal jako pochodující koš s prádlem.

Staniční sestra ihned vyzvala matku: »Odved'te dítě pryč. Je vám přece známo, že děti do tohoto prostoru nesmí vstupovat. «

Karen přivlekla chlapce k postýlce jeho sestřičky. Podíval se něžně na maličké děťátko, které, jak se zdálo, prohrálo svůj boj o život. Po krátké chvíli ticha začal Michal jasným čistým hlasem tříletého chlapce zpívat: »Ty jsi moje malé sluníčko, můj jediný paprsek. Děláš mi radost, když je nebe plné mraků... «

Zdálo se, že dítě okamžitě reaguje. Puls se zvolnil a stal se stabilnějším. »Zpívej dál, « povzbudila Karen svého syna a do očí se jí tlačily slzy, »Ty se nikdy nedovíš, můj miláčku, jak velice tě mám rád. Neberte mi, prosím, moje sluníčko. «

Zatímco chlapec ještě zpíval, přestal těžký, chroptivý, namáhavý dech a dítě začalo dýchat tiše a klidně. »Zpívej dál, můj poklade! « A Michal pokračoval: »Včera v noci, můj miláčku, jsem spal a měl jsem sen, že tě držím v náruči... «

Michalova sestřička se zcela uvolnila a ležela teď zcela klidně ve své postýlce. Zdálo se, že ji opanoval zářící klid. Jen klidně pokračuj! « Teď už se nemohla ubránit slzám ani staniční sestra...

Příští den, tedy jen jeden den nato, se dařilo děvčátku tak dobře, že si ji mohli odnést domů.

Tuto příhodu vyprávěl biskup Honesto Ongtioco ve svém kázání v nemocnici Steylerských misonářů v Manile na Filipínách 15. 7 1999.

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ - přednáška P. VOJTĚCHA KODETA

Mám-li prožít mši, musím na ni jít nějak natěšený a připravený. Víte, třeba s tím úkonem kajícínosti to bylo dříve v našich rodinách tak, že než se šlo na nedělní mši, děti odprosily svoje rodiče za ten týden. Ať se stalo, co se stalo, poprosily za odpuštění. Jistě, mohl se z toho stát prázdný zvyk, ale co je důležité, šlo o jakýsi předstupeň toho,

že když pak v kostele prosím za odpuštění hříchů, vím jasně, za co prosím. Když se mám v kostele ve zlomku vteřiny rozpomenout, co jsem za minulý týden vyvedl, asi si nevzpomenu na nic. Jestliže člověk častěji nezpytuje svědomí, jak to chce zvládnout při úkonu kajícího? Maximálně se vybičuje, aby aspoň měl ducha kajícího, to jo. Aby nějak na poslední chvíli „doběhl“ do cílové rovinky, protože už začíná Gloria... No a pak přijde slovo Boží. Víte, že jde o podstatnou součást slavení. Podstatnou. To není něco, co je třeba přežít. Samozřejmě, jsou situace, kdy kněz při kázání opravdu blábolí. Může se stát. Nechci nás omlouvat, prostě nemusí se taky vždycky připravit, ani mu to třeba nejde. Může se stát. Pak samozřejmě to minimum, které si přítomný křesťan vytyčí, je nesoudit, nekritizovat, nezuřit. Někteří to absolvují tak, že počítají andělíčky, říkají, že je to lepší než hřešit. Někdo zase rozsvícený žárovky na lustru. Ve škole se četl pod lavicí Bílý tesák. V kostele to tak ale úplně nejde. Ale už jsem taky viděl, jak se někdo modlí modlitby z kancionálu. Možná modlitbu za kněze, desetkrát za sebou... Ta modlitba za kněze, který jde na kázání, to je důležitá věc. Když jde kněz k oltáři, uklání se mu, protože oltář je symbolem Krista, a něco si tam mumlá. To, co mumlá, je krásná modlitba, ve které prosí, aby Pán očistil jeho rty, aby zvěstoval slovo Boží. Pater Cantalamessa nám na kněžských exerciciích už před lety říkal, že on sám ještě prosí o to, aby pomazal jeho rty Duchem svatým, aby nezvěstoval jenom sebe. Není to samozřejmost. Už svatý Petr píše ve svém listě, kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. To však znamená, že je možné kázat a nezvěstovat slovo Boží. Nakonec, to byste mohli povídat sami. Slovo Boží má nějaké „symptomy“. Dokonce je mi i líto, že před kázáním koukáte do kancionálu a zpíváte píseň, která s tím někdy ani moc nesouvisí. Osobně by mne potěšilo, kdyby nastala chvíle, kterou tady na Konferenci máme nastavenou úplně běžně, že se najednou za toho kazatele modlíte. Víte, to není prázdné gesto. My všichni, co tady vystupujeme, se před přednáškou cítíme takhle malinký. Víme, že můžeme „zkonit“ úplně všechno. Že vám sebereme čas, že dokonce něco špatně vyložíme, řekneme něco, co si někdo špatně vysvětlí... A prosíme Boha, aby si nás vedl, abychom řekli to, co říct máme. Když vy se k té modlitbě připojíte, jakoby znásobíte ten prostor pro to, aby Bůh skutečně mohl skrze toho kněze působit.

VESELÉ PERLIČKY

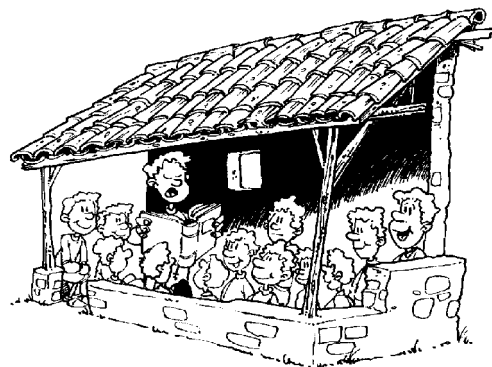
V pondělí večer stojí susedé u zahrádky a povídají si: „Copak susede, vy jste nebyl včera v kostele?“

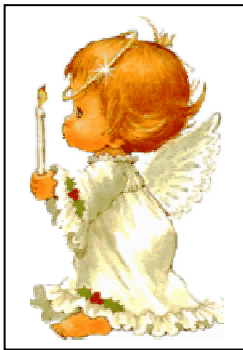
„Nebyl, včera jsem spal doma.“

Večer jednoho společného setkání se modlí benediktin, dominikán, františkán a jezuita společně breviář. Najednou zhasne světlo. Co teď?

Benediktin se modlí breviář dál, neboť je zná z paměti. Dominikán přemítá nad významem světla pro společné modlení. Františkán zavře oči a trošku si zdřímne.

Když se světlo zase rozsvítí, zjistí se, že jezuita zmizel. Zašrouboval mezitím novou pojistku.

ANDĚLÍČEK NEJEN PRO DĚTI

únor 09

č. 2

Svatého Pavla najdete v kostelích v Solnici a ve Skuhrově na hlavním oltáři.

Svatý Pavel z Tarsu, apoštol Pavel, též Saul (hebrejsky Šaul, česky často také překládáno jako Šavel), je jednou z nejdůležitějších biblických postav, o jeho osudech vypráví Nový zákon. Je řazen mezi apoštoly, přestože do původní dvanáctky nepatřil a s Ježíšem se osobně nesetkal, vyjma zázraku obrácení na cestě do Damašku. Jeho zásluhou se křesťanství začalo šířit mezi pohany a stalo se světovým náboženstvím.

Saul se narodil ve městě Tarsos, které bylo z obchodního hlediska významným střediskem. To pravděpodobně umožnilo studovat Pavlovi u rabbiho Gamaliela, jenž vyučoval v Jeruzalémě. Získal tak velmi dobré vzdělání a vládl velmi dobrou řečtinou, jak ukazují jeho listy. Pavel se narodil do židovské rodiny, ale již od narození byl římským občanem. Občanství pravděpodobně získal jeho otec či děd jako odměnu za zásluhy pro Tarsos. Skutečnost, že byl římským občanem, mu také nejednou usnadnila situaci, někdy dokonce i zachránila život. Víme, také že patřil ke skupině farizeů.

Když se první křesťané po ukamenování diakona Štěpána, u kterého byl Saul přítomen, rozprchli do Judska a Samaří, protože se v Jeruzalémě necítili bezpečně, začal i Saul jezdit po Judsku a pronásledoval všechny stoupence tohoto hnutí. Když byl na cestě do Damašku, kam jel zatknout všechny tamější křesťany, byl cestou oslepen světlem z nebe a slyšel promluvit hlas: "Saule, proč mě pronásleduješ". Tento okamžik znamenal zlom v celém jeho životě i v dějinách křesťanství.

Pavel přijal křesťanskou víru, kterou do té doby pronásledoval. Nejprve se stáhl do ústraní posléze se připojil k misijním skupinám a kázal. Nakonec působil jako potulný kazatel v křesťanstvím dosud nezasažených končinách tehdejšího světa. Podnikl několik misijních cest (celkem se uvádějí 3), navštívil Malou Asii, Řecko, možná Ilýrii a Řím. V jeho plánech byla i návštěva Hispánie (Španělska), ale badatelé se neshodují v názoru, zda se tam nakonec dostal, či nikoli, většina se shoduje na tom, že zemřel v

Římě, kde byl stát. Jako místo jeho smrti je udáván dnešní kostel sv. Pavla v trapistickém klášteře Tre Fontane na jihu Říma. Jeho hrob se nachází pod římskou Bazilikou sv. Pavla za hradbami.

Z listů (dopisů) obsažených v Novém zákoně mu tradice připisuje celkem 13. Jsou to: [List Římanům](#), [První list Korintským](#), [2. Korintským](#), [List Galaťanům](#), [List Efezským](#), [List Filipským](#), [List Koloským](#), [1. list Tesalonickým](#), [2. Tesalonickým](#), [1. list Timoteovi](#), [2. list Timoteovi](#), [List Titovi](#) a [List Filemonovi](#). Pavlovy listy odrážejí konkrétní situace a problémy církví, které ve většině případů sám založil a o které se i nadále staral listovní formou. Odráží se v nich situace prvotní církve, Pavlovo učení a každodenní problémy křesťanských společenství.

Sv. Pavel je patronem: proti hadům, proti hadímu uštknutí; dělnic, biskupů misionářů, duchovních správců, hudebníků, košíkářů, lanařů, nakladatelů, vydavatelů, spisovatelů, sedlářů, teologů, tkalců, výrobců kobereců, výrobců stanů, katolického tisku, styku s veřejností - tiskových mluvčích; proti krupobití, za dobrou úrodu, za déšť ; proti strachu. Atributy: je zobrazován jako holohlavý muž s delšími vousy a vysokým čelem, malé postavy (vyjíměčně ale i jako muž postavy velké a silné), v pravé ruce mívá knihu, v levé meč. Někdy má svitek nebo jsou vedle něj tři prameny.

Svatá Anna

Svatou Annu najdeme v bočním oltáři v kostelích v Solnici a na Uhřínově.

Svatá Anna a svatý Jáchym byli podle tradice rodiče Panny Marie a tedy prarodiče Ježíše Krista. Jméno Anny se vykládá jako „milostná, laskavá“.

Podle tradice Jakuba byli manželé a neměli děti. Neplodnost u Židů byla považována za výraz nepřízně Boží. Manžele se modlili o dítě a Bůh je vyslyšel. Přes vysoký věk se jim narodila dcera, které dali jméno Marie. Otec zemřel krátce po jejím narození a sv. Anna se údajně dožila vysokého věku.

Svatá Anna byla široce uctívána o co se zasloužili zejména církevní řeholníci – kapucíni, karmelitáni, benediktini a augustiniánští kanovníci.

Křesťanská ikonografie (ikona znamená obraz) zpodobňuje Annu jako důstojnou dámu v dlouhém, zpravidla červeném, přepásaném šatu, s hlavou zahalenou zeleným závojem. Někdy drží v ruce knihu, poukazující na starozákonní zaslíbení Mesiáše, občas lilii jako odkaz na své neposkvrněné dítě. Nejčastější vypodobnění jsou ale spolu s Pannou Marií.

V umění vznikl zvláštní ikonografický typ „sv. Anna samatřetí“ s Pannou Marií a Ježíškem, kdy Anna drží zmíněné figury v drobném měřítku na ruce nebo chová dospělou Pannu Marii s Ježíškem na klíně. Známa jsou vyobrazení Narození Panny Marie či scény, kdy sv. Anna vyučuje dívku Marii.

Svatá Anna se stala ochránkyní matek a manželství, šťastného porodu, patronkou horníků, mlynářů, truhlářů, tkalců, krejčích, provazníků, také čeledínů. Její ochranou se zaštitila i taková města, jakými jsou Florencie, Innsbruck, Neapol a celé země jako Bretaň nebo Quebec. Zbožní křesťané se k ní přicházeli modlit za déšť, proti bouřce, ale například i za nalezení ztracených předmětů.

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Evin dědeček, kterého měla moc ráda, zemřel. Samozřejmě je té malé těžko u srdce.

Maminka se jí pokouší utěšit. Po večerní modlitbě říká: „A teď se ještě pomodlíme za dědečka.“

Čtyřleté je mamčin návrh vhod. A protože už v kostele častokrát slyšela, jak se modlí za mrtvé, přednáší zcela samozřejmě svou prosbu: „Pane Bože a nech mého dědečka na pokoji!“

Maminka loupe brambory. Najednou ji napadne, že by potřebovala přinést ze sklepa třešňový kompot. „Ale ve sklepě je taková tma,“ namítá šestiletý Jeníček. „Pojď raději se mou, mami.“

„Takový velká chlapec se přece nebude bát,“ dodává mu maminka odvahu. „Podívej, musím rychle postavit brambory na plotnu. A mimo to přece víš, že tvůj anděl strážný je pořád s tebou!“

„Jistě mami – ale raději pojď se mnou.“ A najednou malému svitne, protože našel východisko: „Mezitím může škrabat brambory můj anděl strážný.“

SLUŽBY VE FARNOSTI

Ve farnosti žijí lidé, kteří přes svoji různost tvoří jedno společenství. Podobně je to se službami, které se ve farnosti vykonávají – jsou odlišné, ale všechny směřují k tomu, aby farnost dobře fungovala a všem se v ní líbilo.

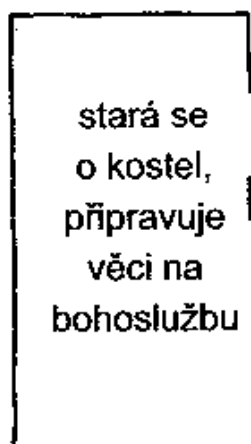
Když k sobě správně přiřadíš dvojice puzzle, dozvíš se, jak mohou někteří lidé ve farnosti sloužit. Pod každou nakreslenou postavu napiš, jak se její „funkce“ nazývá. Můžeš doplnit i jméno člověka, který ji ve vaší farnosti vykonává. Vzpomeneš si ještě na jiné služby ve farnosti?

předčítá při
bohoslužbě
Boží slovo
nebo
přimluvy

hrou
na varhany
doprovází
zpěv lidu
při mši sv.,
vede sbor

stará se
o kostel,
připravuje
věci na
bohoslužbu

je duchovním
otcem farnosti,
slouží mši sva-
tou,
uděluje
svátosti

vyučuje
náboženství,
stará se o to,
aby se lidé
dozvěděli
více o Bohu

pomáhá
knězi
při mši svaté
a při udílení
některých
svátostí